

1Kor; 8:1b-2. (Kol; 3:12-14.)

„Istennek szent és szeretett választottai” – az istentisztelet elején a köszöntésben így szólítottalak meg titeket, mert azok vagytok. Isten szent és szeretett választottai. Isten kiválasztott titeket.

Kiválasztottak vagytok. Isten kiválasztott titeket arra, hogy általatok szebb legyen a világ. Kiválasztott, hogy az ő jósága és szeretete a ti életetekben át ragyogjon fel az embereknek. Kiválasztott, hogy halálfelelemtől szabadon, az örökélet bizonyosságában éljete.

Isten kiválasztott titeket. Keveseket a sokak közül. Hisz sok tizenéves van a városban, de csak négyen vagytok ma itt, hogy Isten áldását megkapjátok, és neki fogadalmat tegyetek. Különlegesek vagytok, Isten különös szeretete különböztet meg titeket. És Isten gondoskodott arról, hogy kiválasztottságotokat felismerjétek.

Adott szülőket nektek, akik ezt segítették azzal, hogy a kérték rátok a keresztség pecsétjét, mely bizonyossá tehet titeket Isten irántatok való szeretetéről. De a folyamat nem állt meg itt. Hisz a keresztesletéskor szüleitek fogadalmat tettek arra nézve, hogy segítik azt, hogy Isten népében, a gyülekezetben meggyökerezettek, és hogy a szerető Istent megismerjétek. S akinek olyan szülei vannak, akik ezt csakugyan segítik is, az különösen is hálás lehet az Istennek. Sajnos nem magától értetődő ugyanis az, hogy az ember (akár szülő) megtartsa fogadalmait. De fogadalmat tett Isten népe, a gyülekezet is, mikor titeket kereszteslettek. És ez a paksi gyülekezet igyekezett ezt a fogadalmat valóra váltani. Igyekeztünk nektek alkalmakat teremteni, hogy otthonossá váljatok Isten közelében. S van, aki már egészen korán találkozott ezzel a lehetőséggel. Van, aki csak később. Visszagondolva az útra táborok képei idéződnek fel. De nem csak táborok voltak. Sztárai-kupák, évközi gyereknapok, gyerek-istentiszteletek, hittanórák és a vasárnapi, templomi istentiszteletek is. S a végén persze a konfirmációs alkalmak. S a szülők és a gyülekezet segítette titeket. Mikor az egyik, mikor a másik segítette jobban abban, hogy felismerjétek, Isten választottai vagytok.

S ennek a felismerési folyamatnak része volt az is, hogy tanultatok egy jó csomót. Tanultatok, hogy megtudjátok, ki is az az Isten, aki kiválasztott titeket. Tanultatok arról, hogy ő adta az életet, neki terve van veletek, ő szeret. Nagyon szeret, még a Fiát is odaadta értetek. Meg tanultatok arról, hogy hogyan élhettek Istennel áldott életet. Tanultatok az engedelmességről, amivel Isten útján járhattok, és Isten népéről, melyben Jézus testének részévé lehettek. Sokat tanultatok, és igen szép vizsgát tettetek. Büszkéek lehettek rá, és büszkéek lehetnek rátok szüleitek.

A mai ige viszont egy figyelmeztetést ad nektek és nekünk valamennyiünknek is. Iskolások lévén a ti életetekben nagyon központi helyen van az elméleti tudás. Isten azonban ma, így túl a vizsgán egy másik dimenzióra hívja fel a figyelmet. Így szólt mai alapigénk: „*az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít*”. Akár úgy is mondhatnánk ezt röviden, mai nyelven, hogy az ember érvényesülése és boldogsága szempontjából az EQ fontosabb, mint az IQ. De hadd fejtsem ki azért ezt egy kicsit bővebben!

Sokan álltak már itt, az úrasztalánál, hogy konfirmációi fogadalmat tegyenek. S köztük voltak sokan, akiknek kiváló ismereteik voltak. Száz százalékos dolgozatok, ragyogó feleletek, gyönyörű vizsgák. Pont úgy, ahogy esetetekben is, hisz tudásokról nagyszerű laudációkat mondhatnék. Mások viszont valamelyest gyöngébb tudással álltak itt. Talán még némi jóindulat is kellett ahhoz, hogy el lehessen fogadni azt a dolgozatot, s kicsit több segítségre volt szükség ahhoz, hogy meglegyen a vizsga. De itt álltak ők is, és fogadalmat tettek. És tudjátok, hogy mit figyeltem meg szolgálatom évtizedei alatt? – Azt, hogy az égvilágon semmi összefüggés nincs a tudás mértéke és a fogadalmat megtartása között. A tudás és a jellem. A tudás és az igazmondás. A tudás és a becsület. A tudás és a hűség. Igen kevés összefüggést mutatnak ezek a dolgok. Kis túlzással mondhatjuk, hogy semmit. Voltak olyanok, akinek kilencven százalék felett volt a tudásuk, de a vizsga után többé szinte nem is láttuk őket. Nem jöttek ifibe, nem jöttek többé táborba, nem láthattuk őket istentiszteleteken. Eltűntek a gyülekezet közösségéből. Megtagadták tetteikkel Isten családját, elszakadtak Jézus Krisztus testétől. Nem éltek meg az áldást jelentő Isten-közelséget. Szomorú történetek ezek, s ha így marad, akkor tragikus is. Mert a mennyország kapujában már nem az lesz a kérdés, hogy hány százalékos volt a dolgozatod. Tudjuk, hisz megtanultátok ti is, aki a földön nem akart Isten népével élni, az a mennyben sem fog Isten népével együtt a boldogságban lenni. Meg voltak, vannak természetesen olyanok is, akik tudásszázaléktól függetlenül megtartották ígéretüket, és a vasárnapot az Úr napjának tartják, megszentelik, jönnek a gyülekezetbe. Nem angyalok ők. Ők is küzdenek a tini kor minden kísértésével, de Isten szeretetében megmaradnak, és az élet útján járnak. Az áldásokat meg olyan mértékben élvezik, amilyenben az engedelmességet gyakorolják.

Mindezzel nem azt mondom, hogy nem fontos a hitismeret, s ne lenne fontos a tudás. Ha nem lenne az, akkor nem tanítottam volna. Az ige nem azt mondja, hogy a tudás nem kell, csupán arról beszél, hogy nem a tudás tart meg. Attól, hogy valaki fel tudja mondani, hogy „*Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves az Isten előtt*”, még simán élhet hitetlen életet. Sőt az ismeret, ahogy arra igénk ráirányítja a figyelmet, akár még rosszat is okozhat, például felfuvalkodottá, gőgössé vagy okoskodóvá is tehet. Ilyenre is láttunk példát, amikor valaki a tudását a közösség rombolására használta, azt gondolta, hogy jobban tud mindent, s végül a közösségből

felfuvalkodottsága miatt kiesett. Így nem jó használni a tudást. A tudáshoz még valami kell, mert a tudás fontos, de a tudás önmagában nem tart meg.

Az igéből viszont az is kiderül, hogy mi tart meg. A szeretet tarthat meg. Mert a szeretet épít. A szeretet építi a kapcsolatot, a szeretet erősíti a hitet. Miféle szeretetről van itt szó? Először is az Isten iránti szeretetről. Szereted-e az Istent? Érzed-e a szívedben iránta a hálát? Látod-e jó ajándékait? S ápolod-e vele rendszeresen a kapcsolatot? Ahhoz, hogy szeresd, intenzív kapcsolatban kell lenned vele. Mert ahogy a kapcsolat lazul, úgy a szeretet is csökken. Egészen úgy, ahogy az emberi kapcsolatokban is. Az Isten-szeretet lángját az táplálja, ha naponként beszélgetsz vele. Imádság, igeolvasás. S hogy valódi-e a szeretet, vagy pedig csak önbecsapás, azt onnan tudhatod, hogy engedelmeskedsz-e neki. Tudjátok, az engedelmség nélküli hit, az hamis hit, mely nem tart meg. Jössz-e a közösségbe, itt vagy-e az istentiszteleten, igyekszel-e a tiszta és megszentelt életre? Ezek a jelei az Isten iránti szeretetnek. Maga az Isten pedig kiemel ezek közül egyet, és ezt mondja: „*Tartsátok meg nyugodalomnapjaimat, mert jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre*” (Ex; 31:13). A vasárnapi istentisztelet jelzi, hogy szereted-e az Istent. Isten azt kéri, hogy az ittléteddel jelezd a szeretetedet.

De a szeretet, amiről szó van, jelenti az egymás iránti szereteteket is. A gyülekezet iránti szeretetet. A hittestvérek iránti szeretetet. Azt, hogy fontos neked ez a közösség. S már most, előre mondom, hogy nem azért, mintha itt nem érne majd csalódás. Ahogy az ember olykor csalódik a szüleibe, de attól még a szülei maradnak. Ahogy csalódik a testvérebe, de azért még a testvére marad. Ahogy csalódik a házastársában, de attól a házasság még érvényes marad. Úgy megtörténhet, hogy csalódsz itt is némelyekben, de attól még a gyülekezet Isten népe marad. Isten olykor csalódásokkal is próbára teszi szeretetünket. Nyilván senki sem törekszik arra, hogy csalódás okozzon. De a valódi szeretet képes átlendülni a csalódásokon is. A sima fellángolás az nem. Valódi szeretetre van szükség.

És hadd beszéljek végül a megtartó szeretetnek még egy dimenziójáról. Bármennyire is nagyok vagytok már, bármennyire önállóak és döntésképesek, van a szeretetnek egy számotokra életfontosságú, mégis rajtatok kívülálló dimenziója is. Ez a szüleitek Isten iránti szeretete. Számotokra az segíti legjobban a megmaradást az örökéletre, ha a szüleitek szeretik az Istent. Ezért most a kedves Szülőkhez fordulok. Hozzátok, akik egykor megfogadtátok, hogy gyermekeiteket úgy nevelitek és neveltetitek, hogy majd a konfirmáció alkalmával tanúságát adják hitüknek. Hozzátok fordulok, és köszönöm Nektek, hogy a konfirmációig elsegítettétek gyermekeiteket. De most azt kérem tőletek, hogy ne álljatok meg. Ne dőljetek hátra. Ne toljátok el magatoktól a felelősséget, mert továbbra is sok múlik rajtatok. Ahogy a jövő héten is megfőzitek gyerekeiteknek az ebédet. Ahogy holnap is megveszitek neki a ruhát. Ahogy szeptembertől is odafigyeltek rá, hogy iskolába járjon. Úgy figyeljetek arra is, hogy az Isten iránti szeretete mélyüljön. A következő vasárnapokon is ébresszétek fel. Ne korán, hanem csak félnyolckor vagy nyolckor, hogy ideérjen az istentiszteletre, hogy ezzel is jelezze Istennek, hogy tart még a szövetség, még mindig szereti őt. S ha te is szereted Istent, s te is vágysz az áldott életre, gyere vele te is bátran. Ha eddig is jöttél, akkor úgy, ahogy eddig (vagy sűrűbben). Ha eddig nem jöttél, akkor meg úgy, ahogy magad is megfogadtad egykor, ha konfirmáltál. Ha meg eddig nem volt kapcsolatod, nyugodtan jöhetsz, mert Isten téged is szeret, érdemes megismerned őt, áldásai neked is el vannak készítve.

A döntés persze a tiéd. De én gyermekeidért mindenképpen kérem, hogy segítsd őt, hogy választottságát meg tudja becsülni. Segítsd, mert nagyban rajtad múlik, hogy Isten sok-sok áldásából mennyi lesz az övé. Én szeretném, hogy sok lehessen gyermekeiteken az áldás. Ámen.

1. Az ismeret és szeretet közül melyik tűnik fontosabbnak igénk alapján?
2. Az ismeret, a tudás milyen veszélyt hordoz magában?
3. Az ige beszél az ismeret fontosságáról is. A Fil; 1:9. kiegészítő igazságként mutatja meg az érme másik oldalát. Olvassátok fel azt is!
 - a) Mikor s hogyan tudatosult benned választottságod? Mit jelent számodra, hogy Isten kiválasztotta vagy?
 - b) Az Isten és ember iránti szeretet és a hitismeret hogyan aránylik benned? Mennyire segítik egymást? Melyikben kell inkább növekedned, s hol jelennek meg jobban az elakadásaid?
 - c) Milyen támogatásra lenne szükséged ahhoz, hogy stabilabban tudj meggyökerezni Isten népében? S te milyen segítséget tudsz ehhez nyújtani másoknak? Kik azok, akik hitfejlődéséért leginkább érzel felelősséget?
 - d) Milyen csalódások, nehézségek értek a gyülekezetben? Hogyan lendültél túl ezeken?
 - e) Ismered a most konfirmált ifjakat, s úgy általában a gyülekezet fiataljait? Mit tehetsz értük?
 - f) Imádkoztatok a most konfirmáltakért, a gyülekezetünkben megkereszteltekért és az ifiseinkért is!